

Maria Rosina Jaakkola

Letní klobouček se ztrácí v lukách nad bílými útesy u obce Étretat, kde jsem hledala krajiny známé z Monetových obrazů. Jako odměnu za celodenní putování jsem si odnesla spálený krk.

Maria Rosina Jaakkola (nar. 1970 v Helsinkách, zahradní architektka a výtvarnice)

Kam až mi paměť sahá, vždycky jsem malovala a kreslila. Moje nejmilejší vzpomínky z dětství z pobytů u babičky voní olejovými barvami a tužka a papír mi byly často i opatrovníky. Moje první skici z cest byly akvarely, které jsem namalovala v roce 1990, a první samostatnou výstavu jsem měla v roce 1994. Už předtím jsem se ale účastnila výstav mladých výtvarníků a také třígeneračních výstav, protože potřeba vyjadřovat se výtvarně je v rodině mé matky dědičná jako nemoc. Stále žasnu nad světem všemi svými smysly. Jsem zřejmě věčný experimentátor, hledač a snilek. V poslední době jsem se také začala zajímat o pohyblivý obraz jako způsob zprostředkování důležitých vjemů, které dojmají, rozesmívají a motivují k aktivitě.

Skončila jsem nicméně v "poctivé" profesi, ve které se naštěstí prolíná můj zájem o přírodu, projektování v oblasti životního prostředí a výtvarnictví. Umění mě také čas od času zlákalo k dalšímu studiu. V 90. letech jsem studovala na Akademii výtvarných umění v Helsinkách a začátkem tohoto století jsem to zkusila se sochařstvím ve Florencii. Po absolvování fakulty architektury na Vysokém učení technickém (dnes Aaltova univerzita) v roce 1997 jsem pracovala jako zahradní architektka jak v soukromém, tak i veřejném sektoru, naposledy jako vedoucí Odboru životního prostředí na Úřadě územního plánování města Helsinky, kde působím od roku 2008. Výtvarnému umění se věnuji mimo svou vlastní práci během dovolených nebo ve volných chvílích. Uspořádala jsem četné výstavy jak ve Finsku, tak i v zahraničí, naposledy v Harvardu, kde jsem byla v roce 2015 na stáži.

Mohla bych se charakterizovat třeba výrazem "kulturní trojbojačka". Malování obrazů je pro mě nedílnou součástí životní existence. Druhou složkou je moje zaměstnání projektantky a v současné době projektové koordinátorky a třetí je muzikanství, které mě dotváří. Cílem mé životní cesty je spojit tyto tři složky tvůrčím způsobem. Tato moje tři já jsou navzájem propletena v tkanině mého života a podněcují mě k výpravám za hledáním krásy po celém světě.

Při skicování v přírodě se snažím zachytit pomíjivé okamžiky v čase a prostoru a celkovou atmosféru krajiny. Podnikám výzkumné výpravy do neznámých krajů a míst s tužkou a štětcem v ruce. Moje ilustrované deníky vznikají rychlými tahy pod širým nebem, ale nacházím inspiraci také v křivkách a pohybu nahého lidského těla. Fascinují mě skály a kameny rozseté po krajině – zejména pobřežní skaliska čelící nárazům zpěněných vln, což vnímám jako střetnutí dvou živlů. Na všech svých cestách a výpravách, ať už je to procházka po břehu či studijní cesta po parcích nebo dovolená, si vždycky najdu malou chvíli, třeba jen půlhodinku či čtvrt hodinku na to, abych si někde sedla nebo se aspoň opřela o zábradlí. Jako nádobka na vodu mi poslouží láhev na pití nebo loužička ve skalním důlku. Na papíru se zachytí daný okamžik, jeho nálada – barva vzduchu, světla, útvarů, pohyb vody, křivka skály. Zvědavost mě zavedla na odlehlá místa pevnin i moří. Lachtan mi olizoval prsty na nohou a paván mi ukradl svačinu. Nebe na mých skicách se pokrylo skvrnami při nenadálé průtrži mračen v Benátkách a na louce na ostrově v moři – a ledovou krajinou na výšinách v Laponsku.

Prostřednictvím mých skic mohu rekonstruovat uplynulý čas, skici jsou mou pamětí a mými dětmi. Přenášením příběhů do obrazové formy potvrzuji svoji existenci na tomto světě, na kterém po mně zůstane jen nepatrná stopa stíraná větrem, smývaná deštěm, spálená ohněm. Po svém odchodu se vrátím do prázdnoty, ze které jsem přišla. Tato pomíjivost se projevuje v mých průsvitných obrázcích, které vyjadřují proběhlé myšlenky, procítěné pocity a ušlé kroky v daném okamžiku mé existence.